

Nieuwsbrief SAMEN

Nummer 2, mei 2006

Eindelijk!

De lente wilde dit jaar maar niet komen. Grauwe luchten, kale bomen, zure gezichten. Het was steeds wachten geblazen op het zonnetje dat maar niet komen wilde. Zo was het afgelopen maanden niet bij SAMEN. Er viel van alles te beleven waar een mens vrolijk van wordt.

Een straatkinderenweekend in Assel waar naast een intensief programma tijd was voor ontspanning, gesprek, wandelen in de nacht. Een weekend waar jongeren konden ervaren dat het leven niet zo grauw is als het soms lijkt. Straatkinderen leren je de zonnige kant van het leven ontdekken.

Twee maal kwam de groep Samen Naar India-2006 bij elkaar. Alles draaide om hoe elkaar beter te leren kennen? Een goede start om te ontdekken dat mensen niet lijken op kale bomen, maar eerder open bloeien als ze zich aan elkaar durven laten zien. Dertien jongeren zijn gestart met de voorbereiding van hun reis naar India, Zuid-Amerika en Afrika. Een nieuwe stap die je warm maakt van binnen.

The Gathering

Deze belangrijke stap leert je ontdekken dat er meer is dan carrière, anderen voorbij streven, geld en bezit, de laatste mode en een druk, druk leven. Ontdekken dat het geluk ergens anders in kan liggen. Kleine dingen die je kunnen ontroeren. De melodie, het ritme en de tekst maken het lied. Zo zou je leven er dagelijks uit moeten zien.

Hoe breng je deze drie elementen met elkaar in verband om van je leven een mooi lied te maken? De band 'The Gathering' doet het. Laat jou de andere kant van het leven horen. Mag je daar open voor staan, nu de lente zich toch heeft aangediend.

Harrie Kanters sdb
Coördinator Commissie SAMEN

OPROEP

SAMEN is op zoek naar enthousiaste nieuwe leden om ons bij te staan bij alles wat er bij de werkzaamheden voor de commissie komt kijken. Twee keer per jaar organiseren we een straatkinderenweekend, we organiseren terugkomdagen en begeleidersdagen, groepsreizen en allerhande andere activiteiten, en dat kunnen we niet alleen! Lijkt het je wat om actief deel te nemen aan de invulling van de werkzaamheden van SAMEN? Neem dan contact op met de voorzitter van de commissie, Harrie Kanters: info@donboscoamsterdam.nl.

India steeds dichterbij

De voorbereidingen voor de groepsreis naar India zijn in volle gang. Er zijn al een aantal weekenden geweest en de groep wordt steeds hechter. Nog even en dan stappen de reizigers in het vliegtuig naar het verre oosten... Anja Boschma is één van hen.

Anja: 'Voor mij was het een impulsieve actie om het aanmeldingsformulier in te vullen en op te sturen. Al vanaf de havo zit het in mijn hoofd om iets in het buitenland te gaan doen. Mijn eerste ingeving was om te gaan werken met straatkinderen in Afrika. Na de havo kwam het er echter niet van en inmiddels doe ik drie jaar een HBO-opleiding. In december zag ik een oproepje in de schoolkrant staan voor een groepsreis naar India. Ik was meteen enthousiast, vooral omdat het voor vijf weken zou zijn en in de zomervakantie. Hoewel ik graag nog naar Afrika wil, zie ik het zeker als een uitdaging om nu naar India te gaan. Gisteren ben ik teruggekomen van het derde voorbereidingsweekend. Aan het begin twijfelde ik of het iets voor me is om in een groep te reizen, maar na drie weekenden samen met de groep zie ik het helemaal zitten. De weekenden zelf zijn behalve gezellig ook erg interessant, ik kom veel te weten over India en de cultuur daar. Zo zijn we onlangs naar het

Tropenmuseum in Amsterdam geweest, waar een tentoonstelling was over hindoeïsme. Ook wordt de reis naar India steeds concreter, we komen meer te weten over de projecten. Zo weten we nu wanneer we weggaan, wanneer en met wie we op de verschillende projecten zijn, en hebben we al een (ik mag wel zeggen geweldige) presentatie gemaakt waarmee we ons straks als groep voor kunnen stellen aan de straatkinderen.

Omdat het allemaal concreter wordt komt het ook steeds dichterbij. Het duurt nog maar tweeënhalve maand voordat we in India zitten. Ik word me nu steeds bewuster dat ik er echt heenga, het wordt me ook duidelijker waar ik heenga en welke dingen we daar allemaal gaan doen. Wat ik ook erg leuk vind aan de hele reis is dat we er zo bij betrokken zijn. We moeten meehelpen om geld in te zamelen, dat we mee kunnen nemen. Daar kunnen we dan in India bijvoorbeeld kleren voor de kinderen van kopen. Ook vind ik het leuk dat we onze ervaringen kunnen delen door bijvoorbeeld na terugkomst een presentatie te houden in een kerk of op school. Zo kan ik anderen ook bewust maken van een wereld waar we, denk ik, niet al te vaak bij stilstaan.'

Roemeens bezoek tijdens straatkinderenweekend

Ook deze lente was er in april een straatkinderenweekend in Assel, voor jongeren die alles willen weten over straatkinderen en over als vrijwilliger naar het buitenland gaan. In Assel konden zij enthousiaste andere jongeren ontmoeten en zich betrokken voelen bij mensen die het minder hebben in de wereld. Bovendien kregen de jongeren bezoek van twee maatschappelijk werkers uit Roemenië.

De leuke, enthousiaste staf bestond uit Karlijn, Lenie, Bibi, Heidi en Petra, met Harrie als senior en werd ondersteund door het kookteam van Petra en Jakko. Het weekend liep relaxt, met de 16 jongeren die uit alle hoeken van Nederland naar Assel waren gekomen.

Een extraatje dit weekend was de aanwezigheid van Mara en Manuel twee maatschappelijk werkers uit Roemenië die daar een straatkinderen-outreach programma, Narnia, hebben. Zij vertelden verhalen en lieten een video zien over hun project, waar twee nieuwe vrijwilligsters naar toe gaan. Ze waren erg onder de indruk van de betrokkenheid en interesse van de jongeren die op het weekend waren en van de goede

sfeer. Ze deden ook enthousiast mee met alle presentaties en liedjes en activiteiten die er werden bedacht door de groep.

Het is elk jaar weer leuk om te zien dat er zoveel interesse is voor deze doelgroep en dat het weekend veel bijdraagt aan de zoektocht van jongeren naar een eigen weg.

Petra van Ruitenbeek

Begeleidersdag

Elk jaar 'stuurt' SAMEN tientallen jongeren naar straatkinderenprojecten over de hele wereld. Voordat ze weg kunnen doorlopen ze een voorbereidingstraject, waarbij ze begeleid worden door twee vrijwilligers die al een keer zijn weggeweest voor SAMEN. En om die zo goed mogelijk werk te laten afleveren, organiseert SAMEN elk jaar een begeleidersdag...

Met koffie, thee en zelfgemaakte brownies werden de begeleiders in het Utrechtse buurthuis Spirit verwelkomd. Nadat iedereen met elkaar had bijgekletst was het tijd voor het echte werk. Dit jaar werden het nieuwe Begeleiderhandboek geëvalueerd en werd ingegaan op het na-traject, waarbij het evaluatiegesprek extra aandacht krijgt. Met elkaar hebben we gebrainstormd over hoe we dit gesprek het beste kunnen vormgeven en aan welke 'eisen' het gesprek moet voldoen. We zijn tot het volgende gekomen: het evaluatiegesprek moet tussen de 2 en 6 maanden na thuiskomst plaats hebben gevonden, waarbij het initiatief tot het eerste contact bij de begeleiders ligt, maar er ook een actieve houding van de jongeren wordt gevraagd.

Een goede ingang voor het gesprek kan de persoonlijke doelstelling zijn. Ook wordt er ingegaan op de voorbereiding, het verblijf, de terugkeer en SAMEN. Tijdens de begeleidersdag werd de doelstelling van SAMEN nog eens aangehaald: *Door te leven en te werken met straatkinderen hebben de jongeren de gelegenheid zich te oriënteren op eigen levens- en zingevingsvragen. Daardoor ontdekken zij tevens hun grenzen en mogelijkheden. Een meeleefervaring kan voor veel jongeren nieuwe wegen openen voor hun toekomst en kan voor hen een uitdaging zijn in eigen omgeving bezig te zijn met solidariteit onder mensen. SAMEN wil hen helpen deze wegen te vinden en tot praktische inzet te komen.'*

SAMEN-leden Luuke en Petra voerden ter verduidelijking twee korte sketches op, waarbij uiteenlopende situaties werden geschetst. In

de ene sketch vond een gesprek plaats tussen een begeleider en een jongere bij wie de ervaring ophielde op het moment dat ze op Schiphol aankwam; in de ander sketch was de jongere juist zó over-enthousiast dat die na terugkomst nog steeds helemaal in haar ervaring opging. Aan de hand van deze sketch en enkele vraagstellingen werd er nagedacht over de rol van de begeleider in het na-traject. Het blijft hierbij van belang om voorzichtig te wijzen op de doelstelling van SAMEN, waarbij de meelevingservaring een mooie reële plaats krijgt in het leven van de jongere. Na een gezellig en vooral ook vruchtbare dag werd de vergadering hiermee beëindigd en konden de begeleiders genieten van een hapje en een drankje

Plassen voor het goede doel op Koninginnedag

Met Koninginnedag werd er in en voor het Don Bosco Huis in Amsterdam actie gevoerd voor straatkinderen. Dit jaar waren de straatkinderen van India aan de beurt en om geld op te halen verkochten we koffie, thee, limonade en veel tweedehands spullen en kleding. Onze topattractie was echter het toilet: we hadden twee wc's opengesteld in het DB Huis, waar mensen voor 1 euro konden plassen op een schoon wc voor het goede doel. Aan het eind van de onverwacht zonnige, doch winderige en niet altijd even warme, dag hadden we een hele mooie opbrengst van 1935 euro voor de Indiase straatkinderen. Die nemen de groepsreizigers mee naar India om ter plekke te besteden.

Afscheid van SAMEN

Ze hebben zich alledrie enkele jaren voor SAMEN ingezet, maar nu gaan ze de commissie verlaten, tijdelijk of voorgoed. Petra Ruitenbeek, Rian de Putter en Luuke Janssen nemen om verschillende redenen afscheid.

Petra

'Tja, alles heeft zijn tijd en ik neem na vele jaren eind dit jaar afscheid van SAMEN. Ooit in het prille begin van SAMEN in 1988 kwam ik ze al op het spoor. Ik werd 'geïnfecteerd' met het SAMEN virus op het Wereld festival in Gemert. Ik besloot te wachten tot na mijn studie in 1993 om de stap naar het buitenland te wagen. Dat werd India

en een wereld ging voor me open!! Daarna heb ik vele koppels begeleid.

In 1999 vond ik het een uitdaging om een nieuw land voor SAMEN te gaan ontdekken en dat werd de Filippijnen met een project in Manilla. Daarna in 2000 was het vanzelfsprekend om in het bestuur te gaan zitten. Met vele dingen die we in die jaren hebben opgepakt, zoals het herschrijven van het boekje 'Als de straat je thuis is', de website die de lucht in ging, het Begeleidershandboek en de taakverdeling binnen het bestuur van SAMEN, laat ik het met een gerust hart achter. Ik heb het altijd met veel plezier gedaan. De straatjongens en Don Bosco zitten voor altijd in mijn hart en hebben mijn leven heel erg verrijkt.

Ook laat ik na 6 jaar het coördinatorschap van het straatkinderenweekend in april over aan een nog te bepalen lid van het bestuur van SAMEN en die zal het ook weer met veel plezier en enthousiasme gaan doen, dat weet ik zeker.'

Ik dank jullie voor jullie gezelligheid, inspiratie, enthousiasme en inzet voor 'onze' straatkinderen over de hele wereld.'

Rian

'In 2001 kwam ik terecht op de website van SAMEN. Ik wilde graag een periode naar Indonesië en was zoekende naar mogelijkheden. Een week later vond er een straatkindereninformatieweekend plaats en vertrok ik naar Assel. Met twijfel of het werken met straatkinderen wel wat voor mij was; ik heb namelijk geen opleiding op dit gebied en had nog nooit zo lang en intensief met kinderen samengeleefd. Met vragen ook, hoe je contact moet leggen en of de kinderen me wel zouden accepteren. Zwaar geïnspireerd en dolenthousiast kwam ik op zondag van het weekend vandaan! Ik begon aan mijn voorbereidingsroute en vertrok uiteindelijk in 2002 richting Jakarta. Mocht er nog ergens iets van twijfel of vragen gezeten hebben bij mijn vertrek, dan hebben de kinderen dat in de allereerste seconden al weggenomen. Wat een warm welkom en wat een leuke kids! Na een zeer leerzame tijd in Indonesië wilde ik mijn ervaring binnen Don Bosco graag verder uitbreiden. In Nederland werd ik o.a. actief als begeleider en uiteindelijk als SAMEN-commissielid. De gezellige, actieve en spontane club mensen die ik bij Don Bosco ontmoette, maakte mijn inzet vreselijk leuk! Samen met lanthe richtte ik me met name op het natraject; het deelgebied binnen de commissie met het grote voordeel om alle buitenlandervaringen te horen en in fotoverslag

te zien langskomen op de terugkomdagen. Helemaal geweldig! Afgelopen jaar ben ik gaan werken. Dit biedt nieuwe uitdagingen, maar neemt veel tijd in beslag en maakt me tegelijkertijd minder flexibel. Helaas blijkt m'n werk moeilijk te combineren met de hoeveelheid vrijwilligerswerk en heb ik moeten besluiten mijn activiteiten binnen Don Bosco wat terug te brengen. Ik neem afscheid als commissielid, maar wel blijf ik actief als begeleider en zet ik mij graag nog in voor 'losse' activiteiten. Ik wil iedereen die ik via SAMEN heb leren kennen of die zich inzet voor SAMEN heel erg hartelijk bedanken voor de leuke tijd en de mogelijkheden die jullie me geboden hebben! Liefs, Rian

Luuke

'Het is weer gaan kriebelen. In 2002 ben ik via SAMEN in Ghana geweest. Geweldig om alleen al door te zijn en echt tijd en aandacht te hebben iets voor de kinderen te kunnen betekenen. Ook voor mezelf is ervaring geweest waar ik nu nog steeds de vruchten van pluk. Terug in Nederland heb ik deze ervaringen onder anderen kunnen voort zetten in het werk bij het Thuislozen-Team in Utrecht. Don Bosco heeft me niet meer losgelaten. Naast deel te zijn van het team wat het Straatkinderenweekend in november verzorgt, ben ik in 2003 lid geworden van SAMEN. Mijn aandachtsgebied in de Commissie is begeleiders. Het blijft bijzonder om te zien hoe mensen geïnspireerd raken, zijn en blijven. In december heb ik een documentaire gezien en is HET weer gaan kriebelen. Het is duidelijk. Eind dit jaar ga ik voor een jaar naar Zuid-Afrika om met hiv-kinderen te werken, personeel te ondersteunen en kijken wat de mogelijkheden zijn om lokale vrijwilligers te werven om het werk van het project te ondersteunen. Dit betekent dat ik er een jaartje tussenuit ben en slapend lid word. Mocht je meer willen weten, kun je altijd contact met me opnemen via: Luukem@gmail.com'
Lieve groeten en het alle goeds
Luuke

Hoe is het nu met...

In elke nieuwsbrief vertellen jongeren op een Salesiaans project hoe het met hen gaat. Deze keer is de beurt aan Linda en Bart. Zij zitten voor negen maanden op een project in Pondicherry, India.

Wat is je huidige gemoedstoestand?

Linda: 'Ik ben supergelukkig!'
Bart: 'Mijn huidige gemoedstoestand is prima, we zijn nu op rondreis door India voor een maandje. Is erg mooi om eens wat van het land te zien en ook wat van andere projecten die er zijn. Ik kan me alleen wel alweer verheugen op het weerzien met de jongens!'

Waar ben je momenteel mee bezig op het project?

Linda: 'Op het project geven we 's morgens les van half 10 tot 2. We halen de zwakste 2 jongens uit de klas en geven ze engels en wiskunde. Tussen 2 en 4 zijn we vrij. Meestal bereid ik dan mijn lessen voor of als er, zoals zo vaak, weer geoefend moet worden op dansjes en liedjes voor één of andere gast, dan ben ik daar te vinden. Om 4 uur is het games-time dus dan ben ik zeker van de partij. Er zijn dan vaste spelletjes. In het weekend en op vrije dagen nemen we vaak wat jongens mee naar de boulevard of de speeltuin of iets anders leuks. Tijdens avondstudie nemen we ongeveer 2 keer per week een klein groepje jongens mee voor knutselklasje.'

Wat is je mooiste/leukste ervaring tot nu toe?

Bart: 'Mijn mooiste ervaring was toch wel het op bezoek gaan bij de families van twee van de jongens. Dat was echt heel indrukwekkend. Die mensen hadden zo weinig, en toch waren ze zo vriendelijk en gastvrij. We werden echt als koningen behandeld. Ze gaven ons lekker te eten, en leidden ons rond het dorp, wat voor veel dorpelingen ook een vreemde ervaring was, twee blanken daar. Maar de gewone simpele dingen, het spelen met de jongens en met ze praten, dat zijn toch ook gewoon hele mooie ervaringen.'

Linda: 'Uhm lastig... Het waren er meerdere. Aangezien ik niet kan kiezen noem ik de drie leukste. Met wat jongens naar het zwembad, met alle jongens naar de bioscoop, en het schoolreisje naar Velankani, waar we ik met 'mijn' groepje jongens ff in de zee kon badden. Was alle drie heel erg leuk! De allermooiste ervaringen waren echter mijn bezoekjes aan de huizen van de jongens! Dat was echt het meest speciaal.'

Wat vond je tot nu toe het moeilijkst/minst leuk?

Bart: 'Ik slaap op het ene project, maar ik geef les bij het andere. In het begin was ik altijd op het project waar ik lesgeef. Op een gegeven moment zei een jongetje van het andere

project dat ik altijd maar daar was. Dat was wel even vervelend om te horen. Aan de andere kant ben ik soms door redenen een paar dagen niet op het andere project en dan komen de kinderen meteen met vragen waar ik was. En een keer werd een jongetje een beetje boos dat ik al een paar dagen niet was geweest. Dat is ook zo weer over, maar dat geeft me toch een schuldgevoel.

Iets anders wat ik moeilijk vind, is dat na een vakantie twee jongens weggelopen zijn van de opleiding, terwijl ze deze opleiding juist goed kunnen gebruiken. Ook de reden... De één was weggelopen omdat de ander er niet was. De ander kwam een dag later en is weggelopen omdat de één er niet was. En dan om zo'n reden stoppen.... Ze zijn nog steeds niet terug.'

Linda: 'Poeh lastig... Ik denk dat één van de jongens met wie ik het heel goed kon vinden het verkeerde pad op ging. Gelukkig is hij nu bij ons terug.'

Wat valt je tegen?

Bart: 'Ik vind het erg moeilijk dat het project uit twee delen bestaat en zo groot is. Ik wil op allebei de plekken evenveel zijn, maar soms is dat heel moeilijk en het is ook erg vermoeiend. Ik zou alle jongens evenveel aandacht willen geven, maar ze zijn met bijna 300, en dat is erg veel, daardoor ga ik met sommige jongens heel weinig om en weet ik zelfs van sommige jongens nog niet de namen (ook omdat ze gewoon erg moeilijke namen hebben). Ook wil ik graag veel zien van andere projecten, dus soms neemt de pater me dan mee. Daardoor ben ik wel eens op een kant een paar dagen niet aanwezig geweest en dan voel ik me bezwaard tegenover de jongens.'

Linda: 'Het project in zijn algemeen eigenlijk. Dat klinkt heel vreemd na al die positieve dingen. Laat ik het zo zeggen: ik ben superverliefd op de jongens maar verliefd op het project ben ik nooit geworden. Het is meer een boardingschool dan een project en het is ook niet voor straatkinderen. Het is heel gestructureerd en gedisciplineerd terwijl ik meer van precies het tegenovergestelde houd...'

Wat valt je mee?

Bart: Het lesgeven. Ik wist van tevoren al dat ik waarschijnlijk les zou gaan geven op dit project. Ik had daar niet echt een goed gevoel over, lesgeven vond ik niet iets voor mij. In het begin vond ik het dus ook wat moeilijk, maar nu heb ik er alleen maar lol in, als de kinderen tenminste goed luisteren, wat ze meestal wel doen. Het doet me ook goed, dat ik bij een

aantal jongens ook echt best wat vooruitgang zie.

Linda: Dat ik toch een band op kan bouwen met de jongens. Doordat het project is zoals het is zijn er altijd dezelfde jongens. Daardoor leer je hen wel 'goed' kennen en dat vind ik wel een pluspunt.

Wat vind je van het project?

Bart: 'Ik had verwacht op een project te komen voor straatkinderen en dit is voor kinderen die vroegtijdig gestopt zijn met school. Met deze transitschool wordt geprobeerd ze weer op een normaal schoolniveau te brengen zodat ze naar een gewone school kunnen. Maar dat dit project er is vind ik hartstikke mooi, en het is ook duidelijk hard nodig. Er zijn nog zoveel kinderen in de omgeving, en in heel India trouwens, die om wat voor reden dan ook gestopt zijn met school. Zo'n project is dan een goede optie voor ze. Ook de visie van de leidinggevende pater vind ik erg mooi. Hij wil zorgen dat er in de toekomst helemaal geen drop-outs meer te vinden zijn in Tamil Nadu. Om te beginnen wil hij binnenkort uit gaan breiden met een gedeelte voor meisjes. Mooi toch...?'

Hoe verloopt de samenwerking met de paters/collega's?

Bart: 'Ik vind het een beetje jammer dat we met de andere leraren niet zoveel contact hebben. Door wat incidentjes hebben de paters tegen de leraren gezegd dat ze niet willen dat ze te close met ons worden. Maar één van de leraren gaat ons meenemen als we naar de huizen van een aantal jongens gaan, misschien dat het dan wat beter wordt. Met de paters heb ik goed contact, vooral vriendschappelijk. Alleen als we iets geregeld moeten hebben, moeten we er twee of drie langs om toestemming te vragen, dat is soms een beetje irritant.'

Wat doe je in je vrije tijd?

Bart: 'In mijn vrije tijd lees ik meestal of ga ik naar het internet. Soms gaan Linda en ik samen naar het centrum om iets te kopen, wat meestal neerkomt op een ijsje en een sandwich ha ha! Als er zieke jongens zijn ga ik daar wel eens bij zitten om spelletjes met ze te doen, of ik probeer orde te houden in een klas waar de leraar even van weg is. Soms ga ik ook naar de werkplaats op het andere project om daar een babbel met de jongens te maken.'

Linda: 'Kleren wassen, lessen voorbereiden, lezen, of even naar de stad om wat lekkers te halen!'